

CRÒNIQUES DE MARCOS

CRÒNIQUES DE MARCOS

por Marcos Pagés

Aquestes pàgines recullen les vivències personals dels meus primers dies després de l'activació d'un implant coclear.

És un recorregut íntim i sincer per l'impacte de tornar a sentir: les dificultats, els avenços, els sons redescoberts i l'esperança d'un nou començament.

Més que un simple diari, aquestes cròniques són un testimoni de com la perseverança, la fe i l'acompanyament de la família i dels amics fan possible travessar un procés ple de reptes i descobriments.

Un viatge del silenci al so, explicat en primera persona.

24 juliol – 9 agost 2017

CRÒNIQUES DE MARCOS

24 juliol

Aquest matí he anat a l'Hospital de Sant Pau perquè m'activessin l'implant. Hi hem estat 6 hores i no ha sigut gens fàcil.

Quan ha arribat el moment d'activar l'implant, t'entra una petita davallada, tot i que hi anava força mentalitzat: el canvi és molt brusc. De sobte comences a escoltar tres coses sense parar: el teu cap es converteix en una caixa de grills, les veus sonen com si estiguessis sota l'aigua i les parets de la piscina fossin de metall, i de fons no deixes d'escoltar com un ventilador a tota potència.

A més, per a la primera programació de l'implant estàs com una hora durant la qual et van posant moltíssims sons i el cap et ressona, alhora que sents mareig de tant caos. En aquell moment procures pensar que tots els que s'implanten aconsegueixen tirar endavant i intentes tranquil·litzar-te dient-te que al final tot anirà bé. No és fàcil. A poc a poc et vas calmant i t'adones que queda un llarg camí.

Ja a la tarda tenia la meua primera sessió amb la logopeda particular: ha estat tot un encert.

Un grandíssim encert. M'ha explicat moltíssimes coses: del segon implant, de com s'aprèn a sentir, del procés, d'altres experiències de persones, de com funciona el propi implant.

Hem provat tots els sons de la parla i els sento tots: la s, la j, la m, la k... tots! Això és impressionant, perquè en la meua vida havia sentit una "s". Sempre havia sabut que hi eren, però mai les havia escoltades.

El complicat ara és anar-los distingint, però vaig pel bon camí. De fet, no distingeixes pràcticament res, però això ja és anar pel bon camí.

Després la logopeda ha enviat un missatge a la meua mare dient-li que tinc molt potencial i que guanyaré molt. Una pujada d'ànims!

Ara no distingeixo bé la veu d'una dona de la d'un home. Si escolto el Pare i la Mare, em semblen gairebé iguals (encara que saps qui és cadascú pel que diuen, és clar). Però m'ha explicat que és supernormal:

primer no els distingeixes, després aprens a diferenciar els tons d'un home i d'una dona, després entre dones, després entre homes, etc.

Ajuda moltíssim perquè m'anava avançant tot el que sentia i com ho sentia: "ara és com si tinguessis una caixa de grills al cap, però és normal, no et preocupis". Aquesta frase ha estat genial, perquè era literalment el que havia estat pensant tot el temps.

Després hem estat treballant i fent exercicis. Tenim una llibreta i anem apuntant grups de paraules. Hem treballat els dies de la setmana i els noms de la família (Marta, José María, Mònica, Ignacio, Pablo, Carlos, Alberto, José i Toni). Fèiem grups i es tapava la boca, i jo anava endevinant: molt content perquè n'he encertat almenys un 98%.

També ha llegit una història i jo anava seguint la lectura i l'he seguida sencera. És molt divertit, perquè estic superorgullós d'haver seguit la història completa sense perdre'm, i és com de nen petit. Però realment és el que és: aprendre a sentir igual que un nen aprèn des de zero.

És una passada perquè sento TOT: el bip de la nevera, la Nespresso la sento des de metres (i no entenc com no us foteu un tret amb el soroll que fa), l'interfon, un paper que s'arruga, un mosquit de lluny, l'aigua que es serveix en un got, etc. Encara no ho distingeixo tot, però sé que sona i em sembla impressionant. No crec que la sensació sigui molt diferent de la d'un cec que de sobte comença a veure o d'un coix que comença a caminar.

Sembla estrany perquè des de fora pot semblar que sí sentia, però realment sentia molt poc. I poder escoltar tantes coses, encara que sense distingir-les, és una cosa meravellosa.

Queda molt camí i han estat moltes impressions. Ajuda molt la confiança que té la Marta en mi, i veure el meu germà Toni tan tranquil. I en unes setmanes, a la par amb el meu germà Josep. Hi haurà dies molt dolents, segur, però avui ha estat genial.

25 juliol

Avui ha estat un dia dur, però amb final feliç. Es nota el fet de portar tot el dia l'implant i la sonoritat de la feina.

Entre que sona el telèfon, els teclats, la gent parlant els uns amb els altres, l'aire condicionat... i tornar a la feina després de vacances, és clar.

Hi ha coses xules també: soc capaç de sentir la rodeteta del ratolí, el teclat, que parlen des de lluny, etc. No ho descobreixo al moment, però sí força ràpid, i això són petits inputs que m'animen.

Són moltes hores a la feina sentint sense parar i es nota. És fàcil desanimar-se per moments, però llavors em focalitzo en identificar algun so per autoanimar-me. He entès molt clarament per què el que és realment important per ser candidat a implant és tenir una alta motivació i estar disposat a fer-ho. És bàsic.

Desanima no saber quan podràs entendre i distingir, perquè no existeixen terminis fixos d'aprenentatge (i m'he llegit un estudi de 18 pàgines per confirmar-ho). Així que gran part del dia ha estat una lluita interna, superada, això sí.

He sortit tard i directament cap a la logopeda a les 20:00 h. Em veia cansat i sense ganes, perquè al final el que volia realment era apagar l'implant, gaudir del silenci i anar a dormir. Però hi he anat, que era el més important.

Ha estat bonic que, en arribar, m'he adonat que la logopeda té la consulta en una cantonada pràcticament al costat de la casa de la Coca (la meva besàvia, de Campillos —Màlaga—, a qui tenim molt de carinyo): feia molts anys que no veia la seva finestra i això m'ha fet il·lusió i m'ha animat.

Es confirma la dada de dilluns: tot un encert la logopeda. Hem treballat part del que vam fer dilluns, però aquesta vegada amb algunes frases i amb llistes més llargues de paraules: i ho vaig fer genial!

M'ha animat moltíssim que m'ha explicat que ara mateix, amb només dues sessions, ja estic al nivell que algunes persones triguen entre un i dos mesos a aconseguir. Com que no sé què és el normal, a vegades penso que vaig molt lent i que això serà etern, però ella m'ha dit tot el

contrari: un ritme d'aprenentatge grandíssim!

I l'última alegria ha estat mirar el rellotge i veure que havíem estat 1 h 30 min treballant... el previst era fer mitja hora diària perquè no ho aguantaria, i de sobte portava el triple i gairebé no me n'havia adonat: un altre pujada d'ànims.

He arribat tard a casa, cap a les 22:00 h. Esgotat, però content. Veig que el camí serà més dur del que pensava ahir, però també veig més clar que anem a molt bon ritme i que arribaran els resultats.

L'exemple que m'ha posat i que més m'ha animat: hi ha persones que a aquestes alçades (dos dies) estan aprenent a comptar quantes palmades se senten. Jo el primer dia ja distingia síl·labes, i avui m'ha dit que si vull puc mirar la tele amb subtítols i que això em pot ajudar.

A veure demà, que ja porto cansament acumulat. Però hem avançat, hem vist avenços i estic molt content.

26 juliol

Avui ha estat un dia sensacional. Tant com esgotador, però sensacional al cap i a la fi.

És curiós, però aquest nou inici amb l'implant et posa molt emotiu i sensible. Moltíssim. Intueixo que és perquè són tantes coses noves que tornes a ser com un nen petit una altra vegada. Pot jugar en contra meva, però de moment procuro que aquest estat tan sensible jugui al meu favor per guanyar en optimisme i motivació.

Em fa una mica de respecte aquesta tercera crònica (o gairebé volum, de tan llargues que m'estan sortint) perquè sento que estic acaparant massa, i per a mi això és només una lluita més, com tothom té les seves. I estic adquirint com un compromís que no és fàcil al final del dia.

Quan t'aixeques i actives l'implant, l'impacte és molt fort, i avui ho ha estat especialment. Passes de sobte de no escoltar absolutament res d'escoltar tot de cop. Sents el que mai havies sentit i, a sobre, torna la caixa de grills al teu cap i tot continua semblant: molts sorolls i sons, i segueixes sense aconseguir discernir.

Però he tingut poc temps per desanimar-me perquè a les 8:00 h tenia visita amb la logopeda de l'Hospital Sant Pau. Ha estat breu, però una molt bona manera d'arrencar el dia: he arribat i m'ha fet unes petites proves. Em va donar una llista de paraules i, mentre es tapava la boca, les anava dient i jo havia d'endevinar quina deia.

He encertat totes i en acabar em diu:

—Quan t'han activat l'implant?

—Fa dos dies, dilluns.

—De debò? Sí que portes un gran avanç, podries portar un mes!

Poc més hi ha hagut en la visita, però amb això hem arrencat bé el dia.

M'ha dit que sigui previngut i que no vulgui aconseguir-ho tot ja, que també és bo ser pacient i descansar. També m'ha agradat, perquè és bo que m'ho diguin per no donar-me una clatellada o rebentar.

Després ja he anat directe a Gaes per recollir les piles i l'imant de l'implant. Quan he arribat encara no ho tenien preparat, així que m'he anat a un bar amb terrassa i m'he assegut a prendre un cafè i un entrepà de fuet mentre aprofitava per intentar descobrir sons: un co-txe, una moto, una conversa de lluny (sense entendre-la), una mosca, el cop d'un got a la taula, etc. M'agrada perquè sento alguna cosa que no saps què és, la busques i la trobes, i aleshores sento que has avançat descobrint alguna cosa nova.

20 minuts després ja tenia les piles i l'imant i m'he anat a la feina. Anava amb ganes, perquè en poc temps del matí havien passat moltes coses i encara tenia forces. Mentre hi anava, he tret una conclusió: és bo i ajuda procurar començar el dia amb una mica de pau perquè el xoc que suposa activar l'implant s'esmorteeix d'alguna manera. Alguna cosa així com aixecar-se i esmorzar amb calma llegint notícies o similar.

A la feina ha estat un dia molt intens. De nou, molts sons i sorolls. He descobert els xiulets que fan les targetes d'accés i m'ha agradat, perquè mai els havia sentit i sempre estava pendent de quan s'obria la porta sense escoltar el xiulet, i ara ja puc anar "sincronitzat".

A migdia vaig a dinar sol i al final, perquè si no hi ha molt soroll al

menjador. També em permet descansar una estona, que ho necessito. Quan portava mitja hora ha aparegut en Manel —el meu cap— que també sol dinar tard i s'ha assegut davant meu. Just acabava de menjar, però m'he quedat amb ell, perquè m'agrada la seva veu i té molta mà per preguntar i interessar-se. M'ha estat preguntant com em trobava i detalls de l'implant, i li he estat explicant.

Després he tingut amb ell l'avaluació semestral —molt bé— i més tard hem estat amb l'Isidre els dos, que ens ha anat explicant un tema. Hem estat 2 hores. Així que ha estat una tarda molt intensa i esgotadora, però alhora m'ha anat molt bé per aprendre a sentir: en Manel és fàcil de seguir i l'Isidre s'esforça molt amb mi per vocalitzar, cosa que valoro molt i em ajuda a sentir-me comprès.

La veritat és que tinc molta sort amb tots els del grup: tots —Manel, Isidre, Adela, Rosa, Tere i Javier— s'esforcen per mirar-me i vocalitzar quan em parlen, i em donen molts ànims i em feliciten subtilment.

He tornat a acabar tard (19:15 h) i he anat directe a la logopeda. Avui em venia de gust, no com ahir. I de nou, una meravella.

Hem repassat —molt breument— algunes vocals juntes (ao, ea, ie, ui, oi, ua...) i les anava endevinant. Després ja hem passat a un text nou que m'ha llegit una primera vegada mentre jo el seguia i després he tancat els ulls i ella anava dient frases del text i jo intentava endevinar-les: força bé. Tot això busca aprendre a discernir i treballar la memòria auditiva. Mentre fem tot això, sempre m'explica per què fem cada cosa i quina importància té, cosa que em va molt bé per anar entenent tot el que estic experimentant.

Després d'aquest text m'ha preguntat si se m'acudia algun text que conegués i que em pogués llegir perquè jo anés endevinant.

—Sí, clar. — I li he donat el meu mòbil amb un text.

—Perfecte. Tanca els ulls i comencem.

—Lectura de la carta de l'apòstol sant Pau als Romans. "Us exhorto, germans, per la misericòrdia de Déu..."

M'ho he passat bomba endevinant moltes frases i paraules de la lectura del nostre casament!

I després ha arribat el moment estel·lar del dia. M'ha dit que podia practicar amb els meus pares el següent: tanco els ulls i un d'ells diu una frase que hem acordat prèviament i he d'endevinar qui l'ha dita. Més endavant, amb la Marta i la meva mare.

—I més endavant amb la Marta, la teva mare i... alguna altra noia a casa?

—Ui, no.

—És veritat... set germans. Alguna núvia dels teus germans?

—De moment, no, la veritat. Però podem provar amb la Marta, la meva mare i la meva àvia materna.

—Mmm... és que les filles solen tenir veus molt semblants a les de la seva mare. Recordes si es semblen?

—No ho recordo, però són molt diferents. La meva mare és més tranquil·la i discreta, i la meva àvia és més... així, famosa.

—Famosa?

—Bé, fa banyadors. Guillermina Baeza.

—Clar, la conec. Coneixia la teva besàvia que vivia aquí al costat. La meva sogra era la seva veïna.

Impressionant! Ahir em vaig posar content perquè havia descobert que era al costat de la casa de la Coca... i avui resulta que la meva logopeda la coneix! Em va fer una il·lusió tremenda i vam començar a parlar de la Maria José (la seva sogra) i la Paquita (una veïna) que eren superamigues de la Coca.

Hem parlat d'això, de la fundació que porta per ajudar nens d'El Salvador amb implants, de la seva relació amb les monges i la fundació, de que insisteix als sacerdots a la missa que han d'utilitzar bé el micròfon perquè se'ls entengui... increïble!

Hem mirat l'hora i... les 21:45 h! Una hora i quaranta-cinc minuts. Ja ens hem anat, que la meva mare m'esperava a casa dels Abus.

Ha estat un sopar molt agradable i m'he portat una sorpresa: era ca-

paç de distingir —encara que molt poc— la veu de l'Abu de la de la Mumi. Pujada d'ànims per rematar el dia! Ha estat molt xulo quan els he explicat el de la Coca i, a més, amb ells és fàcil seguir la conversa perquè parlen molt bé. Una gran manera d'acabar el dia amb els avis.

He arribat a casa. Mort, però feliç. I m'he apagat l'implant, que ho necessitava i crec que me l'he guanyat, seguint —a més— els consells de la logopeda del Sant Pau. És curiós, perquè durant una estona continues sentint sons imaginaris, intuïts per haver estimulat tant l'oïda avui.

I ara, al nostre balcó, assegut a la cadira i la taula que se li va acudir a la Marta posar, creant un espai genial.

Com diria en Pablo: silenci. Brisa. Pau.

27 juliol

Avui tinc ganes d'apagar l'implant, ficar-me al llit i dormir 48 hores seguides.

Ahir va ser una mala nit a causa dels acúfens. Tant content que vaig anar a dormir pensant que aquells sorolls que sentia en apagar l'implant significaven que era tot un campió i que estava estimulant molt bé el nervi auditiu, i avui he descobert que eren acúfens.

És més o menys freqüent que les persones que tenim sordesa escoltem sons o sorolls que no existeixen. Em passava de vegades abans de l'implant amb petits xiulets, però era ocasional i al poc ja no me n'adonava.

Ara, amb l'implant, el soroll és molt diferent i ha acabat sent molest. Tot i que només quan no porto l'implant activat. És com un ventilador continu de fons. Suficient com per despertar-me diverses vegades a la nit desconcertat.

Així que amb una mica de sort igual he aconseguit dormir unes 4 hores, i crec que no gaire bones. I clar, amb això d'anar una mica més cansat, el dia ha estat especialment dur. També té la seva part bona: crec que és positiu tenir consciència que no és un camí de roses, que és exigent i que requereix esforç. Aprendre a escoltar de nou i haver

de fer un “canvi d’armari” de sons té el seu què.

Tenia com a objectiu llevar-me d’hora per fer que l’impacte d’activar l’implant no fos tan brusca, prenent un cafè i llegint, però no he sentit el despertador. Despertador per a mi significa que s’activessin els flashes del mòbil. Vaja, que el correcte seria dir que ni he vist el despertador.

Així que en res ja estava de nou amb un munt de sorolls al cap anant a treballar força confós i una mica decaigut.

Però cada dia hi ha coses xules: he arribat, he posat la targeta per obrir la porta i... Pip! Quina gràcia és això de poder escoltar aquest xiulet en començar. Espero no cansar-me mai d’escoltar-lo.

La crònica que vaig escriure ahir també la vaig compartir amb els del treball, i quan he arribat tots m’han somrigut molt afectuosament, cosa que m’ha fet il·lusió. Fins i tot durant el dia —mira tu quina sort tinc— m’han ajudat amb alguns sons: ha sonat un mòbil (en aquell moment no sabia que era un mòbil perquè és la primera vegada que en sento un) i he alçat el cap i he endevinat que era un mòbil. Llavors en Javier i la Tere, que estan a la meua esquerra, m’han mirat i els he explicat com ho sentia jo i ells com ho sentien, i coincidia molt. No són genials?

Durant el matí he estat molt concentrat, tenia moltes coses a fer i no he descobert gairebé res de nou de sons. A més, com estava molt cansat, de vegades tampoc tenia ganes. He resistit bé la temptació d’apagar l’implant: només me l’he apagat 10 minuts durant el dinar i ha estat una bona decisió.

La tarda ha anat millor, mantenint fins i tot converses —sempre llegint els llavis, és clar— i he après coses noves a la feina que em serviran de molt. Al final hi soc per treballar, cosa que ha compensat les forces que em faltaven per escoltar.

Avui he aconseguit sortir abans, així que m’ha donat temps a arribar a la logopeda i entrar a una església per seure-hi i gaudir una mica de pau i explicar-li a Jesús com anava tot.

És genial el somriure amb què em rep sempre la logopeda. Comen-

cem a les 20:00 h i em rep tota contenta: olé ella! Porta des de les 8:00 h treballant i allà la tens, a tope.

Ahir vam estar treballant un text d'Alexander Graham Bell. És molt xulo, per cert: va descobrir el telèfon intentant trobar un aparell que ajudés les persones amb sordesa a escoltar, perquè aquesta va ser la seva gran passió: les persones amb sordesa. De fet, es va casar amb una noia que tenia sordesa des dels quatre anys. Total, que he tancat els ulls i m'ha llegit el text. L'he entès gairebé tot. Després anava dient paraules del text i jo anava endevinant. Això és més difícil, perquè quan és una frase llarga endevines paraules que no sents bé pel context, però quan són paraules soles... això ja és com un desert.

És molt interessant perquè també anem parlant de coses i és una font de saviesa pel que fa al tema de l'implant i l'audició. Aprenc moltes coses amb ella, a més d'avançar amb l'audició.

Se'ns ha anat l'hora de les mans —fins a les 22:00 h!— però abans d'acabar hem concretat algunes lletres que més em costen: a, k, m, l, s, f. Com que no la veuré fins dilluns, em tocarà a mi treballar aquests tres dies vinents. Estic molt content per això, perquè tinc voluntaris i tot —menció especial a una de les grans amigues de la Marta—: una alegria estar tan ben envoltat.

Albert —la personificació del que és un amic— m'ha escrit: "Tinc reservadíssim el dissabte: a veure què et sembla la meva nova veu!" M'he rigut molt quan ho he llegit ja arribant a casa i estava molt content pensant que m'havia canviat el final del dia, perquè començava a estar una altra vegada de baixó per l'esgotament.

Tindre la Marta a Madrid per feina no és fàcil —i ella és, a més de milers d'altres coses genials, la raó i motivació d'aquestes cròniques: sense ella no hi hauria ni cròniques ni implant—. Però faltava una sorpresa... la Mamà era a la porta de casa amb una lasanya perquè pogués sopar decent! Una mare és una mare. La meva fins i tot una mica més.

Durant el sopar —ja amb l'implant apagat perquè no podia amb la meva ànima i ha estat tot llegint-li els llavis— m'ha ensenyat missatges d'algunes amigues seves a les quals havia enviat alguna de les cròniques i m'ha encantat.

De nou a la terrassa —això sí que es optimisme: anomenar terrassa al balcó de mig metre de fons i un d'ample— escrivint aquesta quarta crònica amb més ganes que les anteriors, perquè m'agraden molt els missatges de les persones amb qui les comparteixo i em sento molt acompanyat.

Caldrà acabar fent honor al meu germà Pablo: balcó. Esgotament. Satisfacció. I sense acúfens ara que hi penso, tu! Bé, ha estat escriure-ho i han tornat.

Total, no crec que tingui problemes avui per dormir. El dia ha valgut la pena una vegada més: no ens enganyem, en 6 mesos potser seré capaç d'entendre sense lectura labial, cosa que no he aconseguit en 30 anys. Em sembla una bona inversió aquests propers 6 mesos.

28 juliol

Avui la pilota estava encara més al meu terrat que els dies anteriors perquè la rutina es trencava: alguns divendres sortim abans de la feina i no tenia sessió amb la logopeda, amb el que la seqüència despetar-treballar-logopeda-tornar a casa ja no es donaria, i apareixia temps lliure. Ahir a la nit me n'adonava i vaig intentar mentalitzar-me per això.

M'he llevat i he pensat que no començava bé: una altra vegada amb presses cap a la feina perquè no he aconseguit llevar-me amb temps.

Però estava equivocat. M'he adonat de dues coses arribant a la feina mentre em debatia amb mi mateix: l'implant me l'he posat mentre baixava les escales, així que sense adonar-me n'he adquirit l'habilitat de col·locar-me'l bé i activar-lo com qui es posa unes ulleres. L'altra, que no he estat tan conscient de l'impacte en activar-lo, així que m'hi vaig acostumant una mica i això és bo.

Així, tot content, ha arribat el gran moment del dia: Pip! M'ha fet tanta gràcia una altra vegada que avui hi he donat tres cops amb la targeta d'accés per tornar a escoltar-lo. No sé si els del control d'accés registren aquestes coses i les veuen al moment, però si ho fan igual es tornen bojós de que hi doni tantes vegades, perquè ara cada vegada que m'acosto a la porta d'accés hi vaig donant amb la targeta per

continuar escoltant-lo. Quin gràcia aquest Pip!

El matí ha estat més tranquil i pausat. Molt content perquè m'he adonat que m'hi vaig acostumant a tot aquest món nou de sons una mica. Encara és poc: tot això d'anar escoltant millor va a ritme caribeny.

A més, durant el matí he descobert dues coses noves: la Tere ha tossit un moment i abans de mirar-la... ja havia endevinat que estava tossint! L'altra cosa m'ha costat una mica més: he començat a sentir com una mena de so molt agut a intervals, barrejat amb aire. Em recordava una mica el mòbil d'ahir d'Isidre, però estava convençut que no era això. Primer he aconseguit detectar d'on venia força ràpid —que això està molt bé i no és fàcil— i després ja he vist que en Javier estava xiulant: quina força, mai no havia sentit xiular!

Els del meu equip m'han dit que estan encantats amb les cròniques i que els ajuda molt a acompanyar-me. Fins i tot m'han insistit que els digués qualsevol cosa que em pogués molestar per fer-me el dia a dia més suportable —es porten tots molt bé amb mi—, però a mi m'encanta que hi hagi sorolls i sons nous per descobrir.

En Javier m'ha ensenyat que ha compartit alguna crònica amb la seva filla i ella li ha contestat que li havia agradat molt. A mi m'ha agradat que ho hagi compartit, perquè la sordesa és una discapacitat que no es veu i crec que pot ajudar les persones que ho llegeixin a entendre-ho millor i així fer la vida més agradable a persones amb sordesa i persones grans que perden audició.

Segueixo anant al menjador al final, per tenir un moment de pau i evitar el soroll que sempre hi ha, que és horrorós. Així que guanyo dos moments de pau: el del menjador i el de quan els meus companys se'n van a dinar i em quedo sol al despatx. Tinc la impressió que també sento els acúfens de fons —en el meu cas com un ventilador continu— fins i tot quan porto l'implant activat. Així que, aprofitant que estava sol, m'he aixecat i m'he acostat als tres aparells d'aire condicionat que tenim al despatx i hi he prestat atenció. També els tocava amb la mà per sentir les vibracions i calibrar millor. No tinc clar si els acúfens hi són o no, i la veritat és que em preocupa una mica. Però bé, com que el dilluns veig la logopeda podré preguntar-li.

En acabar la feina he anat a casa dels meus pares. Em venia de gust anar a casa a dormir, perquè aquests cinc dies han estat tan emocionants com esgotadors. Com que la pilota estava al meu terrat, hi he anat per poder fer exercicis amb ells. A més, a casa dels meus pares i amb ells sempre s'hi està molt bé.

Arribava cansat i pensant que potser no seria capaç de fer res, però quan he tocat l'interfon m'he quedat sorprès perquè no té res a veure com l'escolto ara i com ho sentia abans. Així que l'he tocat unes quantes vegades per comprovar-ho; sort que la Mamà no treballa al control d'accés de la meva feina.

Com que he entrat animat per l'interfon, els he demanat que es tapessin la boca i diguessin una frase: ja aconsegueixo distingir les veus dels meus pares! Això és un súper avanç i, encara que no noto gaire diferència, està molt bé.

Però estava realment cansat. Com que viuen a Mirasol i els meus germans just ara són tots fora, hi ha certa pau. He sortit al jardí i no he pogut resistir provar si era capaç d'escoltar alguna cosa que sabia que mai havia fet: he sacsejat un arbre i... sí! Escolto les fulles dels arbres! Si he estat capaç d'escoltar això, seré capaç d'escoltar els xiuxiueigs. El repte serà entendre els xiuxiueigs, però ara sé que pot ser possible.

Ha estat molt bé estar al jardí: he endevinat els lladruks d'un gos — més greus del que pensava—, el soroll d'un avió, els cotxes, la gent que passava parlant. Gairebé tot això ja ho sentia, encara que diferent, i el més important és que ho endevinava sense veure'ls. També he endevinat el cant d'un ocell, això sí que no l'havia escoltat mai i és al·lucinant.

Tocava una mica de migdiada i aquesta mitja horeta m'ha anat de meravella per després seguir descobrint coses. A missa he descobert el so de la sola dels nàutics d'un senyor mentre caminava. De debò que m'agrada molt descobrir sons nous, però crec que aquest tipus de soles haurien d'estar prohibits, perquè sona fastigós.

Faltava el moment colossal del dia, per això. A Marta li toca treballar un cap de setmana al mes i just li ha tocat aquest. A més, porta un temps en una etapa formativa que ha de fer a Madrid, pobreta. No

està sent fàcil perquè ella sempre m'ajuda moltíssim.

Parlem molt per WhatsApp, perquè ara no podem trucar-nos. Però tenia tantes ganes d'escoltar la seva veu que hem acordat una frase que m'havia de dir i ha trucat. He posat l'altaveu al mòbil: he entès perfectament la frase! Estava tant animat que li he demanat que em digués una segona frase —no és gens fàcil perquè no tenia cap context— i he encertat dues de les quatre paraules que tenia aquesta segona frase improvisada! Sens dubte, els millors deu segons de tota la setmana.

Estic content perquè avui ho he aconseguit i no era fàcil. Molt content, de fet. Tant, que he tornat a casa escoltant música. Pràcticament no he entès res de la música, però ha estat molt bé.

Un dia genial, de nou. Com diria el meu germà Pablo: orgull. Emoció. Felicitat.

P. D.: El meu germà Ignacio està sorprès del que no sentia i ara sento, perquè diu que no n'era tan conscient. Em va enviar un vídeo que m'ha agradat molt.

Abans que el vegis, pot ajudar-te saber que amb la sordesa i l'implant coclear cada persona és un món. Hi ha persones que han sentit normal i, per algun motiu, perden l'audició i llavors recorren a un implant coclear; en aquest cas els beneficis són molt més ràpids i fins i tot amb millors resultats que altres.

En el cas dels nens petits —que amb un any ja poden ser implantats, impressionant!— els resultats també són molt bons, perquè aprenen a sentir respectant el seu propi desenvolupament natural. Després hi ha casos una mica més complicats, com el meu, que tenim sordesa de naixement, amb pèrdues molt fortes —la meua és del 99,9%— i que ens implantem ja de joves/adults: l'impacte d'escoltar quan t'activen l'implant és una cosa diferent —com a mínim per a mi—, perquè ja sentia més o menys amb audiòfons i la primera vegada és més confusa i no tens la nitidesa que poden tenir altres.

Quina parrafada abans que vegis el vídeo! Aquí el tens:

<https://www.youtube.com/watch?v=cYXADsCY1bY>

Ara que ja l'has vist, he de dir-te que jo també tinc moltes ganes de plorar cada dia de l'emoció que em provoca escoltar.

29-30 juliol

Aquest cap de setmana ha sortit tot el cansament que portava dins i del qual no en tenia consciència. Ha estat desaparèixer la tensió del dia a dia i quedar fet pols. Així que he pensat que també jo mereixia un cap de setmana de descans i he apartat momentàniament els exercicis previstos.

Però escoltar és una passada, així que l'entorn m'ha portat a convertir-me aquest cap de setmana en un autèntic caçador de sons.

Volia deixar-me portar pel dia, però aleshores sonen les campanes i no puc evitar aixecar-me i anar corrents a escoltar-les des de la finestra de casa. Sonan diferent i tenen l'inconvenient que és com si retrunyissin dins del meu cap. Però prestant atenció avui —diu-menge— he estat capaç de distingir el cop del batall i el posterior so que es manté un breu moment en seguir vibrant la campana pel cop. Ahir —dissabte— no vaig ser capaç d'apreciar aquesta diferència. Estic content, perquè significa que tot i haver apartat els exercicis durant aquests dos dies, he fet progressos.

He tingut la sort que el meu germà Ignacio ha decidit que està molt bé això de seguir les cròniques, però que a ell li tocava passar a l'obra, així que ha agafat el cotxe i ha vingut a veure'm el cap de setmana des de Castelló. Tot un detall. A més, té una veu i pronunciació molt bones, cosa que s'agraeix. Es nota quan algú parla pausat i amb claredat.

Dissabte em vaig llevar molt tard: tan cansat estava que res em va despertar fins pràcticament migdia. Vaig començar decebut, perquè havia perdut el matí per escoltar i fer coses, però vaig anar a dinar a casa dels meus pares i juntament amb Ignacio hi era el meu germà Pablo, que sempre t'alegra el dia amb les seves bromes i manera de ser.

Vaig arribar, vaig trucar a l'interfon i... vaig tornar a trucar tres vegades més. No és tan subtil com el meu nou amic Pip!, però també em fa gràcia.

El dinar no va ser fàcil. De fet, va ser força difícil poder seguir algunes converses. No és molt diferent de quan portava audiòfons, però és que ara tinc tantes ganes d'entendre, que m'adono de tot el que abans no entenien. Tots, per això, s'adonaven més o menys i em repetien les coses que em perdia.

Durant la tarda, mentre preniem el cafè al jardí, va passar una cosa impressionant. De sobte vaig començar a escoltar un so agut que no aconseguia endevinar què era. Vaig mirar al meu voltant, però res.

Llavors li vaig preguntar a Ignacio:

—Què és el que sona?

—Un nadó plorant.

Impressionant! Hi havia un nadó plorant a la casa del costat i l'estava escoltant! Em vaig aixecar i vaig sortir emocionat a la zona comunitària per escoltar-lo des de més a prop. Abans l'escoltava quan arribaven a aquell punt en què el plor passa al crit, però en aquell moment l'estava escoltant i no el tenia al costat.

He decidit implantar-me als 29 anys. Això ha estat així perquè no era conscient que sentia tan poc amb audiòfons i una sèrie de situacions durant aquest darrer any em van fer adonar que em perdia moltes més coses de les que pensava. Doncs bé, una d'aquestes era el que em costava —si ho aconseguia— sentir un nadó quan plora i una petita nena de 3 anys, filla d'uns bons amics, que un dia va començar a explicar-me moltes coses i no la vaig poder entendre. Em va fer molta il·lusió poder sentir aquells plors i espero amb ganes tornar a veure aquella nena d'aquí a un bon temps, quan pugui entendre converses, amb la il·lusió de ser capaç de mantenir-ne una amb ella.

Ahir vaig escriure a la Marga, una noia molt simpàtica que es va implantar el mateix dia que jo. Té pinta de ser molt optimista i lluitadora. Em va escriure això:

“Hola! Buf... el cap com un bombo... però flipadíssima! Jo no portava audiòfons i he passat de viure en el meu món silenciós a una festa que no vegis.”

A la nit vaig quedar per sopar amb l'Albert a casa. Vam pactar que quan arribés trucaria al timbre sense avisar-me. Em vaig anar a l'habitació i, abans, vaig obrir de bat a bat les portes del balcó i la finestra del saló perquè entrés com més soroll millor, i em vaig posar a veure un vídeo a l'ordinador. Volia provar d'escoltar-lo sense estar concentrat i ser capaç de distingir-lo entre tot el que podia sentir en aquell moment: victòria! I a la primera amb només una trucada!

L'Albert se'n va anar. M'he despertat aquest matí amb tota la casa oberta i vestit. Em vaig quedar completament adormit sense adonar-me'n. Estava destrossat.

M'ha agradat llevar-me així, perquè significa que estic treballant i que ahir segurament vaig fer molt més del que pensava.

Aquest matí a missa no he entès absolutament res. Crec que li donaré l'adreça de la logopeda a tots els capellans i, sobretot, a les senyores que surten a llegir. Per sort no hi havia ningú amb nàutics, que aleshores ja hauria estat terrible.

Després vaig anar a veure l'Àvia, que tenia ganes de veure-la i explicar-li de viva veu la setmana. Passa l'estiu en una casa preciosa amb jardí a Sant Cugat i també tenia ganes d'escoltar per allà, perquè intuïa que amb tant jardí hi hauria coses xules per descobrir. Hi havia una mànega a la piscina i era molt agradable escoltar de fons com queia l'aigua a la piscina —mai m'havia passat— mentre parlava amb ella i amb els meus cosins Dani i Carlotta. Molt simpàtics, m'han anat preguntant algunes coses que havien llegit i, com que es veia que estaven tan contents, m'han contagiats la seva alegria. Ha estat una passada adonar-me que de sobte l'aigua ja no queia a la piscina, sinó a una regadora, perquè just Carlotta l'estava omplint per regar les plantes.

He dinat amb els meus pares, l'Ignacio, l'Alberto i en Toni. He tornat a tocar l'interfon i, com sempre, quan entro, hi havia el Papà assegut al sofà del fons i et rep amb un somriure que et posa content.

Amb l'alegria que m'havien contagiats i la quantitat de sons que havia descobert, m'he envalentit i els he demanat que diguessin la frase següent: "El meu pare es diu José María". He tancat els ulls i n'he en-

certat dues, n'he fallat una i he dubtat amb una altra. La veritat és que m'he endut un ensurt perquè anava amb els ànims molt amunt, però pensant-hi ara crec que està força bé.

En Toni també porta un implant, encara que a ell se li van posar de petit, amb 4 anys. He aprofitat per bombardejar-lo a preguntes i m'han agradat les seves respostes. Escolta súper bé i no seré capaç d'escoltar tan bé com ell, perquè les circumstàncies són diferents, però m'agrada veure'l i somiar una mica amb el que arribarà.

El dinar una altra vegada molt difícil, sent 6 a taula, però jo diria que una mica millor que ahir. Igual ha estat tan desastre com ahir, però crec que ha estat una mica millor i, si no, que algú em demostrï el contrari, tu. Cal autoanimar-se també.

A la tarda he estat amb el meu bon amic Evaristo, que només té 35 anys més que jo: l'amistat no entén d'edats i ell n'és la prova. Amb ell hem descobert molts sons des del balcó de casa amb els quals tancar bé el cap de setmana: el piular d'uns ocells, els lladrucs d'un gos, les campanes que comptava al principi, uns nens que baixaven pel carrer amb patinet, un nen bramant histèricament a sobre d'una moto de juguina, gent que passa parlant, etc.

Realment, escoltar és una cosa molt bonica.

Estava acabant les cròniques intentant resumir el dia fent honor al meu germà Pablo, que li agrada escriure en pla "Paraula. Paraula. Paraula." i a mi em fa molta gràcia. Però m'he assabentat que ha comentat amb un amic proper que la crònica realment impactant és la primera i que la resta "són així més de festa".

Jo crec que es mereix una bona ovació, però igualment se l'estima. En qualsevol cas, escriure-les m'està ajudant molt a adonar-me del que he après i així registro millor els sons nous, i això val la pena.

Caçador. Descans. Somnis.

31 juliol

Al llevar-me m'he recordat que em tocava activar el segon programa de l'implant. L'activació de l'implant és progressiva, perquè posar-lo

al màxim rendiment just començar seria contraproduent. Per això ara mateix tinc quatre programes a l'implant i cada dilluns pujo un fins a la meua propera visita amb l'audioprotetista. Això significa bàsicament que puja el volum —encara que no és només això—. Doncs bé: un desastre.

Per si no estava prou despert, un cop dutxat i ja llest per anar a treballar, el cop acústic ha estat contundent. Gairebé com entrar en una discoteca a les 7:00 h del matí just al llevar-te: no t'ho recomano. A més, tot el que pensaves que havies aconseguit en una setmana, la quantitat de coses que havies descobert, sembla que s'esfuma en aquell segon que dediques a passar del programa 1 al 2. La sensació era una altra vegada semblant a la del primer dia.

Sincerament, ja no tenia ganes d'escoltar i la temptació de tornar al programa anterior se't passa una i altra vegada pel cap.

És curiós, però la tonteria del iPip! en arribar a la feina m'ha arrencat un somriure. Soc molt conscient que aquell xiulet és una ximpleria, però m'han perseguit tota la vida aquests sorolls tan aguts: “Però Marcos, no veus que la nevera està mal tancada? Porta molt de temps xiulant”. “No deixis coses a la tauleta, que després sona”. “Ja està oberta la porta, que ha sonat en detectar la targeta”.

Avui he descobert que hi ha moltíssims “pips”: quan premo el botó de la vitroceràmica sona cada vegada que puja d'intensitat, la màquina del cafè de la feina (que no és la Nespresso) fa un també un xiulet en acabar, el microones sona en finalitzar... i així moltes coses. Descobrir que seguia distingint els “pips” m'ha animat i, a més, em fa la vida més agradable: ja no he d'estar pendent de si he premut bé la vitroceràmica per pujar la intensitat, ni mirar contínuament la màquina del cafè per veure quan acaba i no fer esperar el següent, i és més difícil que m'oblidi que havia posat alguna cosa al microones per escalfar. Saber que existeixen i sentir-los em permet estar més relaxat i menys en tensió.

El dia ha estat difícil perquè, de nou, tot ressonava al meu cap. Per res m'ho esperava i durant tot el dia m'ha acompanyat un mal de cap pesat que no m'ha permès descobrir moltes coses noves.

Per sort avui tenia logopeda i durant les sessions sempre veus avenços. A més, la logopeda és un terratrèmol i això et posa ferm i amb ganes de treballar, i m'ha anat molt bé.

Avui hem fet un salt de gegant: mentre ella em llegia un text que no coneixia i no tenia ni idea de què anava, escoltava atentament amb els ulls tancats. He aconseguit entendre pràcticament tota la història i estic molt orgullós d'això. Lògicament, l'entorn no és el mateix que el del dia a dia i això facilitava que ho entengués, però és un pas enorme.

També hem practicat amb llistes de paraules i allà m'he lluit: molt pocs errors. El que més em costa és el fonema /k/.

He acabat sopant amb un bon amic que m'ha animat molt quan m'explicava el que estava gaudint amb aquestes cròniques. Em va explicar que una vegada va llegir una història sobre una balena que donava voltes i voltes en un aquari. Un bon dia la balena va escapar i va nedar riu avall emocionada fins arribar al mar, on va descobrir un món infinit i preciós. Realment no sabia explicar millor el que estic vivint que com ho ha fet ell: quin bé que fa sentir-se acompanyat!

Com sempre, escriure m'està ajudant molt a conèixer-me millor i ponderar bé el dia. Ha estat un dia dur i exigent, però també soc jo qui ha d'aprendre a posar el fre i no pretendre aconseguir-ho tot tan ràpid. El normal és tan bo com l'extraordinari en aquesta batalla.

Ahir el meu germà Toni em va explicar una cosa que em va encantar. Els havia explicat als seus amics que ell era capaç de gaudir de dos silencis: el silenci normal, de quan hi ha absència de sons, i el silenci de quan apagues l'implant. Els seus amics no ho entenien gaire bé i ell deia —amb el seu orgull adolescent— que no sabien el que es perdien.

Jo estic d'acord amb ell i ara ho estic gaudint, perquè és especial i només uns pocs podem gaudir-ne.

Crec que aquest silenci em permet ara gaudir de la brisa mentre veig passar algunes persones des del balcó d'una manera diferent i especial, mentre penso amb il·lusió en el divendres, quan finalment podré escoltar la veu de la Marta, el que més ganes tinc d'escoltar.

Silenci. Descans. Il·lusió.

1 agost

Aquest matí —en activar-me l'implant— havien retirat pràcticament tots els altaveus de la discoteca i només en quedava un funcionant. A tot drap, però no és el mateix: quin alleujament que la adaptació al segon programa sigui més ràpida del que ahir pensava desanimat.

El dia a la feina ha transcorregut amb normalitat, i amb la sort que com sempre hi ha molt bon ambient al departament, això fa que sigui més suportable. Em pregunten com vaig, fan bromes i m'animen. A poc a poc m'estic acostumant a tots els sorolls que ens envolten.

La calor d'ahir, la humitat d'avui i el cansament acumulat m'estan passant factura. En aquests moments és important intentar posar amb la voluntat la il·lusió que la setmana passada sortia de manera natural, per seguir descobrint sons.

Veig que després d'una primera setmana molt intensa, ara ve un temps en què toca posar més de la meva part. Esforçar-se cada dia per entendre una mica més —i acaba sent molt poc més— no és fàcil i exigeix molt d'esforç. Un tendeix a acomodar-se i deixar-se portar, cosa que és perillosa.

La meva capacitat de sorpresa va minvant, però encara hi ha moltes coses que em sorprenen. Ha estat divertit descobrir el soroll de les fulles sortint de la impressora (no el de la pròpia impressora, sinó el fregament de les fulles segons van sortint) i el soroll d'una fulla en esquinçar-la.

A la tarda, nova sessió amb la logopeda. Aquestes sessions són molt importants, perquè amb ella treballo directament per aconseguir entendre la parla a través de textos i de paraules, que és el meu gran objectiu i il·lusió: poder entendre els altres.

Per moments, és molt frustrant no ser capaç d'entendre-ho tot. És un no parar de caure i tornar-se a aixecar. Estar especialment sensible davant aquest nou món és una moneda de dues cares. D'una banda, t'apassiona i et fa gaudir molt amb nous descobriments. D'una altra, fa que les dificultats es magnifiquin.

Hi ha una altra cosa que m'ha animat: cada dia escolto una cançó que m'agrada molt: *Hallelujah*, de Rufus Wainwright. El primer dia

no vaig entendre res, però m'era igual perquè estava molt content. Ara, prestant atenció, veig que cada vegada entenc una mica millor la lletra. Avui he descobert un instrument de fons que encara no sé què és. Una petita victòria, encara que no sàpiga exactament què és el que sona.

Tot i que ara està sent més dur, tinc la sort d'estar molt ben acompanyat i no puc queixar-me: la Cris —la germana de la Marta— m'ha portat uns tuppers que tenen molt bona pinta: un detall d'aquells que s'agraeixen de debò.

Gràcies a ella, he decidit que demà m'aniré amb un dels seus supertuppers a la platja per animar-me: tinc moltes ganes d'escoltar les ones del mar a la nit. Ha de ser impressionant escoltar-les bé, amb matisos nous —les escoltava, però no sé fins a quin punt pot ser diferent i tinc intriga per descobrir-ho—.

També tinc moltes ganes del divendres. De fugir amb la Marta a un entorn on sé que hi haurà molt per descobrir: la muntanya.

Lluitar. Caure. Aixecar-se.

2 agost

Avui m'he llevat bé: ja no queden altaveus a la discoteca.

Sembla que m'estic acostumant a tota la sonoritat de l'ambient.

He tingut un dia més tranquil que ahir, i he procurat no obsessio-nar-me amb la dificultat d'escoltar. Tot i així, el cansament no afluixa, més aviat al contrari.

Durant la logopeda m'he adonat especialment: no he estat capaç de seguir els textos ni d'entendre paraules com altres dies, però no em preocupa. Escoltar des de zero exigeix molt i no passa res. Em va explicar que quan operen els nens petits, dormen durant molt de temps de tan esgotats que acaben.

La meva sordesa afecta a les dues oïdes, però és més greu al dret, que és on porto l'implant coclear. Per poder avançar bé durant els pròxims 3-6 mesos no porto audiòfon a l'oïda esquerra. Això significa que (1)

només tinc audició en una oïda i (2) a més és l'oïda “dolenta”.

Hem fet una prova amb el mòbil: s'ha anat a una altra habitació i m'ha trucat. He entès molt poc, però això ja és un gran avanç. Mai havia entès res pel mòbil amb l'oïda drete. En altres circumstàncies estaria saltant d'alegria; avui estic content, però no tinc forces per saltar.

Tenia unes ganes terribles d'anar a la platja a escoltar les ones del mar. No ha haver pogut ser: toca descansar. Són les 20:30 h i ja estic sopat —què bé els tupperes!— i al llit. Demà serà un altre dia.

Dormir. Dormir. Dormir.

3 agost

Es nota quan descanso bé, i molt. Especialment en aquests dies de calor i exigents —com sempre—, perquè escoltar suposa un esforç continu. Només descanso quan apago l'implant, que és al anar-me'n a dormir.

Probablement avui ha estat el dia que més fresc m'he llevat. A les 7:00 h ja estava dempeus i això m'ha permès posar-me l'implant mentre esmorzava amb calma al balcó. Està molt bé això: ha estat donar-li la volta a la truita respecte a altres dies; en comptes de preparar-me per l'impacte de l'implant, sense voler-ho m'he preparat per escoltar, que no és el mateix.

De camí a la feina —animat com anava— he tingut el valor de posar-me altres cançons. Concretament, m'he posat diverses vegades **Human**, de The Killers. Ha estat una passada perquè per primera vegada —i sent una cançó que conec— he escoltat clarament la bateria (espero no equivocar-me i que hi sigui). Gairebé mai havia estat capaç de distingir els instruments en les cançons.

Moltes vegades m'han preguntat si soc capaç d'escoltar música. Quan contesto que sí, irremeiablement ve una segona pregunta: “I com l'escoltes?”. Allà ja no soc capaç de respondre, sobretot perquè no sé com l'escolten els normo-oients —així és com es diu a les persones que tenen audició normal, una paraula que sempre m'ha fet molta gràcia perquè em recorda la paraula **Muggle**.

El que sí sé és que ara l'escolto fatal, però que seré capaç —posem que en un parell d'anys: això d'aprendre a escoltar de nou porta el seu temps— d'escoltar molt més, perquè amb l'implant estic sent capaç d'escoltar fins a 8.000 Hz i amb els audiòfons em quedava en uns 2.000 Hz. Això és menys del que aconsegueix una persona amb bona audició, però molt més del que tenia abans. La meva sordesa afecta tant a les freqüències (d'esquerra a dreta) com als decibels (de dalt a baix). Et passo una foto més avall perquè ho puguis entendre millor.

Ara que has vist l'audiograma, pots veure que el piulet dels ocells i el cruixir de les fulles dels arbres estan molt amunt i a la dreta. Que jo ho sentís abans era impossible. Que el divendres passat fos capaç d'escoltar-ho al jardí és... un miracle, vaja. És com veure alguna cosa que mai no has estat capaç de veure a la vida. Per això estava tan emocionat: perquè escoltava alguna cosa totalment nova i perquè si soc capaç d'escoltar això... espero entendre molt bé les converses!

Bé, segurament molts experts em diran que posi els peus a terra, però a mi m'agrada apuntar molt amunt per arribar més lluny.

A la feina tots m'han preguntat com havia descansat: està molt bé això d'estar tan ben acompanyat. Estic molt agraït a tots ells, perquè durant aquestes dues setmanes m'estan ajudant un munt. Per exemple, en un moment donat, en Manel m'ha estat explicant com de greu és la veu d'en Javier —que justament estava parlant pel telèfon— i com la sent ell. Jo encara no m'hi arribo, però m'agrada saber-ho per quan arribi el moment.

M'he decidit a anar al menjador amb ells. És cert que avui érem molt pocs, però he estat molt a gust i m'ha animat. Evidentment he seguit les converses gràcies a la lectura labial i m'ha agradat que tots em miressin i vocalitzessin quan em parlaven. Es valora molt que algú vocalitzi bé i et miri als ulls quan et parla.

A la logopeda —a on també he escoltat música encara que entengui poc— hem fet un altre salt de gegant. Hem començat com els últims dies: un text i després paraules soles. Em costa especialment la “a”, perquè la sento molt forta i em desconcentra. En qualsevol cas, res a veure amb el desastre d'ahir: força bé.

I el pas de gegant: s'ha assegut al meu costat dret —on porto l'implant— i hem mantingut una conversa durant uns 15-20 minuts i l'he seguit molt bé: tot un èxit!

Avui, de nou, ha estat la primera vegada de moltes coses, cosa que és molt emocionant. Sobretot, de la primera conversa sense mirar. El millor de tot això és que arribo a demà amb aquest gran salt per practicar-ho amb la Marta: quines ganes!

Renovat. Emocionat. Il·lusionat.

4-9 agost

Des del divendres passat no havia tornat a escriure, perquè volia estar amb la Marta el cap de setmana i la setmana no està sent fàcil. Ho faig ara amb la intenció de tancar aquesta etapa.

La veritat és que volíem i teníem moltes ganes de fer exercicis. Després ens vam adonar que la vida mateixa és un exercici i no cal obsessionar-se amb estar tot el dia practicant: tenir esperit de curiositat fa la mateixa funció. I descansar és tan important com practicar: estar escoltant tot el dia és com estar tot el dia caminant. Vols parar i no pots. Et vas cansant i has de continuar. Arribes esgotat i, si no descansas, l'endemà només entens la meitat del que havies entès el dia abans.

El divendres va ser molt emocionant: per primera vegada sentia la Marta amb l'implant. La seva veu encara és com la de totes les dones, però l'entenc més. No perquè l'escolti millor, sinó perquè la conec i ella em coneix, sé de què parlem i sempre s'adapta parlant amb cura i pausadament. La meua mare em va explicar l'altre dia que la primera vegada que va veure la Marta va descobrir la primera persona que sabia i era totalment conscient del poc que escoltava. I això es nota.

El dissabte vam sortir d'excursió als "llacs amagats". Un desastre. Vam anar amb el meu pare i tres germans —Carlos, José i Toni—. Hem decidit rebatejar-los amb el nom dels "llacs de mai mai": vam acabar tres grups de dues persones i cadascun va arribar per un camí diferent.

Pel camí —això sí— vaig descobrir com d'incòmodes poden arribar a ser els grills. Centenars de grills que no veus i et tenen confós amb tant

de sorollet. Esperàvem trobar algunes vaques, unes ovelles, cavalls... alguna cosa nova per descobrir. Doncs bé, res d'això va aparèixer i en el seu lloc vam trobar muntanya rere muntanya. Vam arribar tard, vam sortir tard i, per acabar-ho d'adobar, una boira densa ens va envoltar, fent que el retorn fos encara més lent. Fins passades les 20:00 h no vam arribar a casa. I de regal, un esquinç.

Diumenge, a la sortida de missa, se'ns van acostar diverses mares-i-avis joves que ens explicaven què estaven aprenent llegint les cròniques i ens preguntaven. És gratificant, especialment una que ens explicava com de contenta estava perquè ara entenia millor el seu net de tres anys, que des de fa tres mesos porta un implant.

M'explicaren després una mica la història i... olé ells!

Tornant a casa per dinar, vam parar un moment breu al pont per escoltar el riu: molt agradable, relaxant i diferent de com el sentia abans.

Dilluns, a primera hora, arribava el moment difícil de deixar la Marta a l'estació de Lleida perquè tornés a Madrid. Caminant cap a la feina pensava sobre la meva evolució auditiva durant el cap de setmana, una mica decebut. Mirant ara enrere, m'adono que cada dia va ser un aprenentatge brutal. Sense adonar-me'n, amb la Marta anava integrant amb naturalitat l'audició i, moltes vegades, la seguia quan parlava sense mirar-la. Això és un gran avanç, que sense ella no hauria fet.

Vaig prendre consciència que quan jugàvem al Trivial amb la seva mare, estava practicant. També quan resàvem el Rosari junts —ens agrada fer-ho junts—, perquè anava integrant sons de la parla ja coneguts, gràcies a la repetició.

Fins i tot en les converses que teníem amb els seus pares, que sempre són molt agradables. Al final, la Marta és filla dels seus pares i es veu en coses bones que li han inculcat: tenen sensibilitat i saben parlar-me pausadament i bé, repetint el que calgui.

La setmana no està sent fàcil: per una banda, treballar durant el mes d'agost té l'avantatge que hi ha més tranquil·litat. Per l'altra, també estàs més sol. Segueixo descobrint sons, sobretot "iPips!", que n'hi ha tants com grills.

Els meus exercicis han estat bàsicament uns contes infantils que m'he descarregat per anar-los escoltant —són els que tenen veus més clares i vocabulari més senzill—, la meua pròpia veu —parlo en veu alta pel món— i el meu nou amic Siri —que, per acabar-ho d'adobar, la seva veu una mica robòtica i la seva entonació em recorden a la d'un altre amic (aquest últim de carn i ossos)—. Aquí la soledat d'agost és un avantatge, perquè qualsevol que em vegi fent aquestes tres coses surt corrents.

Per sort, ahir dimecres van activar l'implant al meu germà José.

Vaig anar a sopar amb ell i la Mamà, cosa que va ser una injecció d'ànims. Vam estar compartint com escoltàvem, el que és estrany que soni i el que és emocionant. És una sort poder compartir-ho amb ell i intercanviar impressions. En el seu primer dia, ha estat capaç d'entendre moltes coses que jo vaig trigar, com a mínim, cinc dies a aconseguir. Així que, encara que ara li dono un cop de mà, després li tocarà a ell donar-me-la a mi.

Aquí et deixo un enllaç perquè, ja de pas, vegis gràficament què és el que ens han fet. És d'un altre fabricant (nosaltres portem Cochlear), però és exactament el mateix:

<https://youtu.be/ykjkrrz8BPo>

Per rematar bé el dia, ahir vaig poder escoltar la pluja per primera vegada: iquè bonica i relaxant és! Èrem al saló de casa dels meus pares mentre la sentia clarament de fons i... idels tres vaig ser l'únic capaç!

Epíleg

Aquestes cròniques van néixer per a la Marta. Va ser una cosa molt senzilla: el mateix dilluns que em van activar l'implant, va haver d'anar a Madrid a treballar després d'acompanyar-me a l'hospital. Al final del dia em va preguntar com estava i quines eren les meves primeres sensacions. I així va néixer la primera crònica.

Com que la Marta té un gran cor i sempre pensa en els altres, em va dir:

—És una passada i m'encanta. Estaria bé que afegissis una introduc-

ció i la compartissis amb els nostres pares i germans.

Els qui em coneixen bé saben que no soc donat a compartir intimitats, però si la Marta ho suggereix, sé que segurament és el correcte perquè és una dona molt sensata. I així ho vaig fer.

Alguns amics ens van preguntar com estava anant la recuperació. Així que vam decidir que la compartiríem amb aquells que volguessin —i que al seu torn podien fer-ho amb altres—, ja que la sordesa i aquest “naixement” auditiu no és una cosa fàcil d'explicar. Vam pensar que d'aquesta manera podríem ajudar a descobrir un món desconegut i que qui les llegís podria comprendre millor persones que coneguessin amb sordesa i fins i tot persones grans que perden audició.

Per a mi, escriure aquestes cròniques està sent una experiència molt enriquidora: m'ajuda a conèixer-me millor i a establir objectius. A prendre consciència dels sons que he descobert i treballar la meva memòria auditiva. Així que seguiré escrivint, però ja només per a nosaltres dos.

Crec que les cròniques ja han complert el seu propòsit —mostrar una realitat desconeguda com és la sordesa— i espero que hagin servit perquè puguis gaudir una mica més de la bellesa de l'oïda i de la sort que tens. També per comprendre i fer la vida més agradable a qui passi per una situació semblant.

Per la meva banda, tinc un món sencer per descobrir. Els sons m'estan esperant.

**COOPERACIÓN
INTERNACIONAL**

escuelasolidaria@ciong.org